

ført senere. Danmark vil deltage aktivt i Iraq Compacts gennemførelse, men det vil også være en oplagt mulighed for Iraks naboer til at bidrage konstruktivt til udviklingen.

Hvordan kan vi bidrage til at tage disse udfordringer op?

Ja, til spørgsmålet om den politiske proces og forsoning har jeg givet svaret: Kun irakerne kan forsones sig med hinanden. Der må udarbejdes nationale kompromiser om de afgørende spørgsmål, særlig om olien og føderalisme, og alle parter må give sig. Det er demokratiets essens. Jeg har gjort klart, at Danmark også fremover vil støtte den irakiske regerings bestræbelser på forsoning.

På genopbygningsområdet vil vi fra dansk side øge vores fokus på kapacitetsopbygning af de centrale myndigheder i Bagdad inden for områderne demokratisering, menneskerettigheder og landbrug. Det vil ske som et bidrag til Iraq Compact.

Samtidig vil vi gradvis overdrage ansvaret for de danskfinansierede projektaktiviteter i Basraprovensen til vore irakiske partnere, så de selv vil kunne videreføre og udbygge aktiviteterne for egne midler. Udviklingsministeren vil senere fremlægge et nyt aktstykke på 50 mio. kr., der afrunder og konsoliderer vores civile indsats. Det styrkede fokus på Bagdad vil være reflekteret i denne ansøgning.

Forhandling

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Vi går til ordførerrækken. Der er anmodet om forlænget taletid, så ordførerne har 10 minutter i første omgang og 5 minutter i anden omgang.

Villy Søvnal (SF):

Nogle gange kan man spørge sig selv: Befinder statsministeren sig som det eneste menneske efterhånden på hele kloden i en fuldstændig anden verden?

Tony Blair blev interviewet på engelsk tv for nylig og blev spurgt: Er det rigtigt, at krigen er en katastrofe? Han svarede: Krigen er en katastrofe. Han svarede: Ja.

Dagen før han blev afsat som forsvarsminister, skrev Donald Rumsfeld et brev, hvor han gjorde opmærksom på, at planen for Irak havde slået fejl.

Så hører vi en dansk statsminister, der indleder med at sige, at der er opnået meget.

Undskyld mig, men jeg må sige til statsministeren, at det næsten er for meget. Det er en fantastisk position, at vi har et menneske tilbage på den her klode, der er så stædigt – jeg ved ikke, om man må anvende ordet dumstædigt fra Folketingets talerstol, men i hvert fald noget i den retning – at det er umuligt for det menneske at anerkende et nederlag.

Jeg havde forventet, at statsministeren i dag havde åbnet op for posen og fremlagt en dansk strategi for, hvordan man vil komme ud af det her morads. Jeg anerkender, at statsministeren kan have den vanskelighed, at den amerikanske rapport først kommer i morgen, og at det derfor kan være svært at lægge en dansk strategi dagen før, men alligevel: Hvad var så statsministerens bud? Jo, at de irakiske sikkerhedsstyrker skulle overtage stadig mere. Statsministeren henviste selv til Forsvarets Efterretningstjenestes rapport. De skriver på side 19, og jeg citerer fra anden spalte, næstsidsste afsnit:

»Det går trægt med at opstille den irakiske hær. Hæren uddannes efter USA's og NATO's doktriner, men styrkernes effektivitet er hæmmet af infiltration for både militser, kriminelle og udenlandske efterretningstjenester.«

Det er altså det, der var statsministerens offensive bud på, hvordan man kommer videre, og det er det, der underkendes af den danske efterretningstjeneste.

Statsministeren gjorde så også rede for, at der skam var en plan for genopbygningen af Irak. For nylig fik vi noget så sjældent som en kritik fra 12 danske officerer, der leverede en ganske bestemt kritik af den danske indsats og meldte, at der ingen plan var. Der var ingen plan for genopbygning, som de kunne skimte, og forskellen på statsministeren og dem er måske, at de befinder sig ude i felten.

Kl. 16.00

Derfor vil jeg endnu en gang opfordre statsministeren til at droppe det skønneri, der er ingen, der tror på det, for de fleste har adgang til at se tv, høre radio og læse både danske og udenlandske aviser.

Oktober var den fjerde mest dødelige måned for de amerikanske styrker under hele krigen. 70 pct. af alle angreb i Irak var rettet mod koalitionen. Det er militærets egne tal citeret i flere store amerikanske medier. Men skolebørnene eller mødrene på vej til marked kører jo ikke i pansrede køretøjer – de dør. Derfor synes jeg, man skulle droppe mummiespillet.